

Darina M.: Túžba

(Text v pôvodnej verzii bez redakčných úprav)

Krátka suknička vysoko nad kolená, vlní sa z jednej strany na druhú. Široké boky, ako nádherne jej lietajú. To sú nohy, pohľad pre vyvolených. Cítim sa tak zvláštne, moje predstavy pracujú na plné obrátky. Čosi v mojom vnútri sa zbláznilo. Žena, blízko mňa, cítim jej vôňu, vnímam pohyby jej tela. Je to také lákavé.

***

Miestnosť, okná zatemnené, zrak mi padá na žalúzie. Detail, v tomto prípade dôležitý, aj také sú. No to mi hovor, pri ženách to platí dvojnásobne. Chceš niečo, snaž sa, uplatňujem takmer vždy. Ale ten vzduch, akoby mi niekto buchol kladivom priamo po hlave, odporný pocit. Chcem sa otočiť, utekať kade ľahšie. Neblázni, hovorím si, a to si chlap, pred chvíľkou si mal plány. Pravda, nič sa nezmenilo, veď je to len vzduch. Aké jednoduché, na to máme okno, je ich tu hneď niekoľko. Veľké, s menšími vyklápacími v spodnej časti. Pristúpim bližšie, svieti slnko, stojím a pozerám, pekný pohľad to nie je. Hrubá vrstva špiny, takmer blato, aj priehľadnosť smerom von je obmedzená. Žalúzie, sú na tom podobne, prachové častice poletujú okolo nich, stačí drobný pohyb a sú ich tu roje. Potom sa usadia a v prípade potreby sa celý proces zopakuje. Nos mi dráždi, kýcham, neviem, alergiu by ju zabila. Chce to niečo vymyslieť, riešenie sa musí nájsť. Paraván, to je niečo, účelné i vkusné. Okná ukryté kdesi tam, kde jej oko nedovídi. Nemusí, načo aj, nie je tu na to, podstatné sú iné záležitosti.

Jedujem sa, keby sem nazrela ženská ruka, vyzeralo by to inak. Takmer žiadna by to nevydržala, taký neporiadok. Ženské sú na to stavané, stále voľačo čistia, zveľadujú. Ale ja nie, toľko ich tu bolo, ani jednu som k tomu nepustil. Vraj načo, neznášam, keď začnú všetko premiestňovať, organizovať. V rohu strčená sedačka, hm, nechal ju tu Jožo. Bol na ňu zaťažovaný, vraj taká štýlová. No neviem, dovoľím si nesúhlasiť, vyzerá, akoby ju dotiahol ktosi poriadne dávno od starej mamy. Starožitnosti, aj tie by mohli byť, keby nebola taká špinavá, dokonca by za ňu aj zaplatili. Možno aj viac ako slušne, ktovie, na také zbytočnosti teraz nemám čas. Je tu ona, podriadujem sa jej, len ona je dôležitá. Otáľať nemôžem, na to nemám priestor. Posteľ, tá by tu mala byť. Komfort, ten na ženy platí. Hm, to je pekné, ale nič iné tu nemám, musím pracovať s málom. Kdesi splaším akúsi deku, tmavomodrá, pomerne dobre vyzerajúca. To je ono, prehadzujem ju cez sedačku. Lepšie, jednoducho improvizácia. Paraván, aj ten už je na mieste. Super, začína to tu vyzeráť k svetlu.

Držím ju, len tak jemne, džentlmensky a viem ju tam, na moje miesto. Zasýpam ju bozkami hneď od začiatku, niekoľko dobre nasmerovaných dotykov k tomu. Moje skúsené prsty vedia potešiť i rozvášniť. Pokračujem, trend je nastúpený, jej dych sa zrýchľuje. Vzrušenie, prechádza jej telom, zaplavuje ju. Suknička už leží pri mojich nohách, len tie gombíky tam hore, neviem ako tomu hovoria. Možno blúzka, ale teraz je to bezpredmetné. Hurá, som pri poslednom, nádherná čipkovaná

podprsienka. Obzerám si ju, schováva také cennosti. Nevidím ich, len tipujem, mám ich pred očami. Malé nie sú, práve naopak, neviem sa ich dočkať. A je dolu, trocha mi to trvalo, niektoré zapínania mi nesedia. Obzerám si ich, tvar, bradavky, všetko. Chcem ísť na to pekne pomaličky, ale moje telo. Nesúhlasí, pociťujem príval, akoby mi prichystané semeno vyvieralo z každého otvoru. Trhám zo seba oblečenie, už nemám na sebe ani kúsok. Zmena, moja jemnosť je preč, vyparila sa. Som samec, mením sa na zviera, živočíšny a rýchly. Nádherné, ako vždy v tejto fáze, telá spotené, dýchanie rýchle, nejaké vzdychy k tomu. Pozerám po nej, chcem vidieť odozvu. Jej tvár hovorí: „Je po všetkom, nebolo to zlé.“ „Moja milá,“ hovorím ja, „tvoja suknička ešte má čas, sme len na začiatku, toto bolo prvé kolo.“

***

Kráčam, moje kroky sú drobné. Ruka jedna vedľa druhej, spútané, ani najmenší pohyb neprichádza v úvahu. Putá ma tlačia, spôsobujú mi rany, cítim ako mi prenikajú do kože. Nestážujem sa, myslím len na ňu, zachraňujú ma predstavy. Chcem patriť len jej, odovzdať zo seba všetko, je to moja priorita. Žena, taký nádherný tvor, len keby mi nerobil spoločnosť on. Sprevádza ma. Vysoký, mohutný chlapík, v tvári zarastený. Je to jeho práca, každodenný chlebiček. Necítim k nemu nič, beriem jeho prítomnosť reálne.

Veľké dvojkrídlové dvere sú stále zatvorené. Ešte nie je čas, postávame priamo pred nimi. Kvetinová vôňa, dotkne sa mojich nozdier, privieram oči, zhlboka dýcham. Chcem ju, musím ju dostať, ďalšia v poradí, je to stále silnejšie. Pootočím hlavu, drevená lavička blízko dverí je plná ľudí. Pozerajú po mne, ale môj pohľad patrí len jej. Odvrátim sa, cítim nenávisť, som o tom presvedčený.

Klopkanie podpätkov, zasa je ku mne o kúsok bližšie. Vidím na ňu, to je pohľad. Vypasované tričko, skôr blúzka, jeden rad gombíkov. Nadupaný dekolt, plné prsia, hneď by som sa do nich zaboril. Tá jemnosť a vôňa, potrebujem sa s nimi pohrať. Cítim sa ako dieťa, hladné, neukojené, túžim len po jedinom.

Dvere sa otvoria, znie moje meno, pojednávanie sa začína. Nie, teraz sa mi to nehodí, potrebujem ešte čas. Som chlap, tak dlho som nemal ženu. Trýzni to moje telo, nemôžem, nevydržím to. Vchádzam, vedú ma na presne určené miesto. Podrobím sa, nemám inú možnosť. Stojím poslušne bez pohybu. Hľadím do tváre sudcovi. Starší, v talári vzbudzuje rešpekt.

Čakám, trest ma neminie. Prijmem ho, viem, musí to tak byť, vina je moja. Len keby som dostal chvíľu, stačilo by mi aj málo. Je to tvoja advokátka, hovorí mi akýsi hlas. Áno, som si vedomý, no pre mňa v prvom rade žena.